Моя Родина – Беларусь

Лопатина Юлия

УО “Полоцкая государственная гимназия №1 имени Ф. Скорины”

5 “В”

Я часцінка маёй Беларусі

Я – маленькая кропля з крыніцаў святых,
Што ваду жыватворную маюць,
І зярнятка з мільёнаў зярняткаў жывых,
Што багацце Радзімы складаюць.
Алесь Казека

Я сёння прысніла дзіўны сон. Нібы я маленькая кропелька, што лятае разам з хмаркай па неабсяжных прасторах нашай зямлі. Цёплы ветрык то набліжае нас да яе, то зноў аддаляе.

Чамусьці спачатку малюнак не зусім выразны. А потым… Вось жа ён, “зялёны лісток на планеце зямля”! Здагадаліся? Так, гэта мая Беларусь.

А што ж незвычайнае можна ўбачыць тут? У першую чаргу, бачу блакітныя стужкі маленькіх і вялікіх рэк: і паўнаводнага Нёмана, і шырокай Прыпяці, і Дняпра, і, канечне ж, Заходняй Дзвіны, якая са старажытных часоў лічылася важным гандлёвым шляхом “з варагаў у грэкі”. Нібы вочы прыгожых дзяўчат, блішчаць на карце Беларусі азёры: авеяныя легендамі і паданнямі Нарач і Свіцязь, не менш загадкавыя Дрысвяты і Доўгае…

Столькі хараства тоіць у сабе беларуская прырода з яе багатым раслінным і жывёльным светам. Адна з візітных картак нашай краіны – пушчанскі ўладар зубр. Белы бусел – сімвал чысціні, а лясны жаваранкак з яго песняй, падобнай да булькання ручайка ці звону тонкага дарагога металу, - сімвал самабытнасці.

Цаной вялікіх намаганняў многія віды раслін і жывёл захаваліся да гэтага часу. У Беларусі пяць запаведных тэрыторый, якія ахоўваюцца дзяржавай: Нацыянальны парк “Белавежская пушча”, Бярэзінскі біясферны запаведнік, Нацыянальны парк “Прыпяцкі”, Нацыянальны парк “Браслаўскія азёры”, Нацыянальны парк “Нарачанскі”.

І вось на “зялёным лістку” я бачу кропкі. Ёсць большыя, ёсць меншыя. Гэта нашы гарады, пасёлкі і вёскі. У цэнтры самая вялікая кропка – горад Мінск, сталіца нашай краіны.

Набліжаюся яшчэ і бачу абрысы Нацыянальнай бібліятэкі, Тэатра оперы і балета, Палаца Рэспублікі, Акадэміі навук, шматлікіх універсітэтаў, тэатраў, музеяў…

Колькі таямніц, загадак і гісторый хавае ў сабе кожны горад і кожная вёска! Чаго толькі вартая гісторыя Нясвіжскага і Мірскага замкаў! А Каложская царква ў Гародні ці палац Румянцавых-Паскевічаў у Гомелі!

Але мой погляд спыняецца не на самай вялікай, але значнай кропцы, размешчанай на поўначы Беларусі. Так, я маю на ўвазе самы старажытны горад

нашай краіны, заснаваны ў 882 годзе, - Полацк. Я сама з гонарам нашу гордае імя — ПАЛАЧАНКА — і вельмі хачу, каб як мага больш людзей пабывала тут і судакранулася з тысячагадовай гісторыяй “горада над Дзвіной”.

Мой горад – гэта велічная Сафія і Спаса-Ефрасінеўская царква, за якімі стаяць асобы Усяслава Брачыслававіча і Ефрасінні Полацкай, гэта пачатак беларускага кнігадрукавання і Францыск Скарына, гэта былы езуіцкі калегіум, а зараз Полацкі дзяржаўны ўніверсітэт…

Але ж не заўсёды наша краіна была “зялёным лістком”. Былі перыяды, калі лісток ператвараўся ў чырвоны і нават чорны. Так, я маю на ўвазе гады Вялікай Айчыннай вайны, калі страшная фашысцкая навала пракацілася па ўсёй зямлі.

Ёсць звесткі, што Беларусь у вайне страціла больш за палову свайго нацыянальнага багацця. Было разбурана і спалена 209 гарадоў, 9200 вёсак. Але якія б ні былі матэрыяльныя страты, самае страшнае – гэта гібель людзей. Бесчалавечны сімвал злачынстваў гітлераўцаў – вёскі Хатынь, Дальва, Ала і многія іншыя.

Ва**Й**на не мінула і мой родны годар Полацк. Але, як і большасць беларусаў, мае землякі бясстрашна і мужна змагаліся з ворагам. Я ганаруся імёнамі маладой дзяўчыны Таццяны Марыненка, якую да смерці замучылі фашысты, Зінаіды Тусналобавай-Марчанка, медсястры, якая ў час вайны страціла абедзве рукі і нагі.

Безумоўна, сёння мы жывём пад мірным небам у свабоднай і незалежнай краіне. Аднак трэба паматаць, што гэта вынік сумесных намаганняў усяго нашага народа: дзядоў і прадзедаў, якія цаной свайго жыцця здабывалі мір на зямлі, бацькоў, якія працуюць дзеля таго, каб мы маглі ўсебакова развівацца як асобы, і, канешне, нас саміх.

Еднасць думак, еднасць спраў, еднасць народа прывяла да таго, што сёння Беларусь – гэта краіна з развітай прамысловасцю і пазнавальнымі брэндамі. Заводы “Нафтан” і “Палімір” у Наваполацку, “Беларуськалій” у Салігорску, БелАЗ у Жодзіна, МАЗ у Мінску вядомыя далёка за межамі нашай краіны.

“**Л**епш адзін раз пакаштаваць, чым некалькі разоў паглядзець”, - так можна сказаць пра бабруйскі зефір і полацкія сыркі “Мішу”, пра цукеркі фабрык “Спартак” і “Камунарка”.

А я лячу з хмаркай… У кожным населеным пункце заўважаю чырвона-зялёны сцяг і герб з жытнімі каласамі, канюшынай і льном. Гэта сімвалы нашай суверэннай краіны.

Радкі з гімна звіняць у маёй галаве: “Мы, беларусы – мірныя людзі…”

У мяне ёсць мара: вырасці, вывучыцца на ўрача і дапамагаць людзям, быць “сэрцам адданай роднай зямлі”.

Сёння я шмат раблю для гэтага: добра вучуся ў школе, з’яўляюся ўдзельнікам алімпіяды па беларускай мове, танцую ва ўзорным калектыве “Забава”, удзельнічаю ў розных даследчых праектах.

… **І** тут я разумею, што мая хмарка вось-вось пральецца на зямлю буйнымі кроплямі дажджу і я растваруся ў гэтай зямлі… Раптам я

прачнулася… Але зусім не засмуцілася, бо, па словах Алеся Казекі, **“гонар маю лічыцца часцінкаю я асвячонай зямлі беларусаў”.**